У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVII. Ч. 117. TWO SECTIONS (SECTION I) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 27-го ЧЕРВНЯ (JUNE) 1970 No. 117. VOL. LXXVII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

П'ятниця, 26 червня 1970

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТ НІКСОН ЗАПРОСИВ 40 ПРЕДСТАВНИКІВ ПРЕСИ, телевізії й радіо до Білого Дому в Каліфорнії в Сан Клементе, де їх інформуватимуть про війну в Камбоджі і В'єтнамі — представники Департаментів Оборони, Державного Департаменту і Крайової Ради Безпеки. Конференція відбудеться в п'ятницю між годинами 10 і 3:30, мабуть буде перерва на полуденок. Запрошували представників так, щоб був один репрезентант з кожного більшого міста. З Ню Йорку запрошений представник „Дейлі Нуз", а представника „Ню Йорк Таймс" не запрошено, хоч із Чикаґо запрошені представники двох щоденників.

ВІЦЕ - ПРЕЗИДЕНТ ЕҐНЮ, промовляючи на республіканських зборах в Денвері, Колорадо, сказав, що Сенат зовсім не виявляє своєї здібности розв'язувати політичні проблеми, коли так довго дебатує над справою Камбоджі і не може вияснити, чи Президент має право, як командант збройних сил ЗСА, висилати військо до Камбоджі. Сенат 6 тижнів дебатує, а 400,000 вояків ЗСА залишається у В'єтнамі на полях бою.

РИЧАРДСОН СКЛАВ ПРИСЯГУ як секретар здоров'я, освіти й соціяльної опіки в присутності президента Ніксона, головного судді Найвищого Суду ЗСА Воррена Е. Бурґера, який відбирав присягу в кімнаті рож в Білому Домі, та членів Президентського кабінету і членів Конґресу. Присутня була дружина Ричардсона, яка тримала Біблію, на яку присягав її чоловік. Дотеперішній секретар здоров'я, освіти і суспільної опіки Роберт Г. Фінч склав присягу як новонайменований дорадник президента Ніксона. Президент Ніксон вітав нового секретаря Ричардсона і бажав йому щастя в праці, а свого дорадника Фінча назвав „своїм найдовшим приятелем", з яким він відзначував свої успіхи і спокійно переживав невдачі.

ДЕЯКІ ДЕМОКРАТИЧНІ КОНҐРЕСМЕНИ плянують підтримувати кандидатуру на президента в 1972-му році недавного амбасадора ЗСА до Франції Сарджента Шрайвера. Шрайвер зрезиґнував зі свого становища і плянував кандидувати на пост губернатора Мериленду, але йому відмовили це робити, і він тепер очолив окремий комітет, що складається з 100 конґресменів, який має дбати про те, щоб якнайбільше демократів увійшло цього року до Конґресу. Дехто пригадує, що Ніксон в 1966-му році не кандидував сам, але він завзяту виборчу кампанію та збирав фонди на партійні цілі, а в 1968 році Ніксон кандидував і виграв вибори. Це саме хоче зробити Шрайвер, шваґер братів Кеннеді, а сенатор Едвард М. Кеннеді заявляє, що він в 1972-му році не буде кандидувати на президента.

АДМІНІСТРАЦІЯ ХАРЧІВ І ЛІКІВ закінчила свою працю в тому напрямку, щоб з ринку стягнути 48 ліків, так званих антибіотиків, які є комбінацією двох різних антибіотиків, і які не лікують пацієнтів. Ці ліки — це комбінації пеніциліни й різних ліків сульфа, або пеніциліни і стрептоміцини. Крайова Академія Наук та Крайова Дослідна Рада перевірювала коло 3.000 ліків, які без докладних тестів пустили були на ринок в роках1938-1962.

У СВІТІ

24 ЧЕРВНЯ Ц. Р. МИНУЛО 20 РОКІВ від початку Корейської війни. У Комуністичному Китаї, який післав був своїх „добровільців", насправді реґулярну армію, у підмогу північно - корейським комуністам, відзначувано ті роковини, як перемогу над „американськими агресорами-імперіялістами". — Північно - корейський прем'єр Кім Іль Сунґ запропонував, що він готов підписати з Південною Кореєю пакт неаґресії і повести переговори про з'єднання Кореї, але з передумовою, що спершу залишать Південну Корею всі американські війська. Південні корейці, не маючи ніякого довір'я до чесности й правдомовности комуністів, наполягають, щоб 64.000 американських вояків залишались в їх країні.

ПРОВІД ПАРТІЇ ПРАЦІ В БРИТАНІЇ ВІДБУВ першу після виборчої прогри нараду. Рішено на ній перестерегти новий консервативний уряд Британії, щоб він не відновляв достав зброї для Південно - африканського Союзу, якому соціялістичний уряд Гаролда Вільсона відмовив бу продаж зброї з уваги на біло - расистську систему в Південній Африці. Південно - африканський міністер закордонних справ д-р Гільґард Міллер прибув до Лондону напередодні британських виборів і напевне буде старатися за зброю, яку раніше Британія завжди постачала Південно - африканському Союзові.

НЕВДАЧЕЮ ЗАКІНЧИЛИСЯ ПЕРЕГОВОРИ між ЗСА і Японією в справі добровільного обмеження японськими продуцентами експорту до Америки їх текстильних товарів. Масовий наплив до Америки дешевих — з уваги на дешевого робітника — текстильних товарів з Японії, Південної Кореї, Тайвані і Гонґ Конґу наносить велику шкоду американським фабрикам текстильних виробів. Японський міністер закордонної торгівлі Кіічі Міязава не хотів поступитися у розмовах на цю тему у Вашинґтоні. Припускають, що американський Конґрес прийме закон про обмеження імпорту текстилів з закордону.

СИРІЙСЬКІ АРАБИ ТВЕРДЯТЬ, що вони вбили 175 ізраїльських вояків у своїй атаці, яку перевели 24 червня на ізраїльські позиції в обширі так званого Узгір'я Ґоляна на ізраїльсько - сирійському прикордонні. — але за офіційним ізраїльським комунікатом було в тій битві тільки 8 ранених ізраїльців.

КОМУНІСТИЧНІ ПАРТИЗАНИ В КАМБОДЖІ ЗВІЛЬНИЛИ трьох американських журналістів, що їх тримали впродовж 40 днів у своєму полоні. Ті журналісти, воєнні кореспонденти Ричард Дадмен з „Сант Луїс Диспеч", Елізабет Понд з „Кришчієн Саєнс Монітор" і Майкел Морров з „Нюз Сервіс Інтернешенел" — друкують тепер в американській пресі свої спогади й репортажі, при чому одностайно стверджують непримирливий фанатизм тих партизанів та їх ненависть до американців.

АЛЬЖИРСЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ ХУАРІ БУМЕДЖІЄН ЗАКИНУВ міжнародним великим нафтовим компаніям, що вони, експлуатуючи нафтові джерела в арабських країнах, дають тим країнам тільки „окрушки з стола" та насправді причиняються до їх бідности. Він закликав до радикальної ревізії того стану — націоналізацією нафтових джерел та підписуванням договорів про експорт нафти безпосередньо з окремими чужими державами.

Палата перемогла вето Президента в справі фондів на будову шпиталів

Вашинґтон. — Палата Репрезентантів 25-го червня більшістю 279до 98ох голосів перемогла вето президента Ніксона, яке він поставив, непідписавши законопроєкту про фонди на будову й модернізацію шпиталів та інших лікувальних можливостей в сумі 2.79 більйона долярів, твердячи, що збільшена Конгресом на 350 мільйонів долярів сума є інфляційною. В 1960-му році Палата перемогла була вето президента Айзенгавера, яке він поставив був проти законопроєкту про збільшення платні федеральним працівникам. За перемогу над ветом Ніксона голосували 212 демократів і 67 республіканців. Тепер цю справу має вирішити Сенат, який зможе голосувати аж у вівторок 30-го червня. Рішення Сенату мусить запасти більшістю двох третіх голосів. Сенат прийняв був законопроєкт про федеральну допомогу шпиталям більшістю 79 голосів проти „0". Виглядає, що тепер знайдеться більшість двох третіх голосів на те, щоб перемогти вето Президента.Президент заявив був Палаті, що прийнятий законопроєкт є під „фіскальним оглядом невідповідальний", і крім цього цей проєкт обмежує владу Президента в адмініструванні федеральними фондами.

12,000 молодих бизнесменів з ентузіязмом вітали промову Ніксона в Ст. Луїсі

Ст. Луїс, Мізурі. — Президент Ніксон прибув до Середущої Америки, щоб виголосити промову на Конвенції Організації „Джейсіс", в якій зорганізовані молоді бизнесмени. Там присутні молоді бизнесмени вітали промову Ніксона з таким ентузіязмом, якого він ще не бачив. Коли з'явився Президент в Кіл Авдиторії, то присутні зробили йому овацію, яка тривала сім мінут. Під час промови авдиторія аж 27 разів оплесками схвалювала думки Президента. Не було жадних демонстрантів ані на залі ані на вулицях міста. Президент говорив про великі економічні можливості Америки і про здорову американську економіку. Зміст його промови можна б коротко з'ясувати такими словами: „Що слушне в Америці". Президент заявив, що він старається зреформувати суспільну допомогу і хотів би, щоб список тих, які мусять користати із суспільної допомоги, можна було заступити списком тих, що дістають зароблені платні. Ніксон казав, що після п'ятирічної війни у В'єтнамі зачинають американські вояки вертатися додому. Президент заявив, що треба забезпечити всім рівні права, і Уряд старатиметься це зробити. Мусить бути пошана для кожної одиниці в цій країні. Ніксон закликав присутніх допомогти Урядові здійснити його програму. „Я вірю, казав Ніксон, в здійснення американської мрії. Я вже бачив, як вона здійснилася в моєму житті. Та, говорячи на ширшій базі, зможемо здійснити американську мрію тільки тоді, коли кожний американець матиме однакову можливість здійснити свою власну мрію". Присутні кілька разів вставали та оваційно вітали Президента, його дружину і доньку Патришю. Президент поїхав із Ст. Луїс до Сан Клементе в Каліфорнії, де перебуватиме 10 днів.

Секретар транспорту стверджує конечність допомоги залізницям

Вашингтон. — Секретар транспорту, зізнаючи в Палатній Торговельній Підкомісії, заявив, що конче треба допомагати залізницям, щоб вони могли втримувати пасажирський рух на своїх лініях, та щоб взагалі могли існувати. Переслухання відбуваються у зв'язку з тим, що найбільша компанія Пенсильвенія Сентрал недавно дістала судовий дозвіл на реорганізацію своєї системи, проголосивши банкрутство. Секретар транспорту Джан А. Волпі казав, що Уряд мусить або дати ґарантію на позичку, якої потребує Пенсилвенійська залізнича компанія, або перебрати на власність залізничі лінії. Секретар транспорту відмовився сказати, що станеться з залізницями, коли Конґрес відмовиться схвалити ґарантії, які дозволяли б дати позику Пенсилвенійській залізниці. Пенсилвенійська залізнична компанія просила про урядову ґарантію для 200 мільйонової позички, яку вона хотіла затягнути в банках. Секретар заявив, що й інші залізничні компанії мають фінансові труднощі, в минулому році 21 залізнича компанія зі всіх 74 мали дефіцити.

Вистава образів Е. Козака в Гантері

Е. Козак: „Трембіти кличуть"

Гантер розпочинає свій літній сезон, як щороку, виставою образів Едварда Козака. Вистава обниматиме понад 70 образів дуже різнородної, української тематики. З більших композицій замітні: „На подільських полях 1919-го року", „Гуцульське повстання", „Привіт з України", „Сорок тисяч квіту", чи „Гуцульська ніч". З „легшої" тематики: „Кумове", „Лісовий чорт", „Мольфар", „Весільні гості" та інші. З нагоди вистави в суботу 4-го липня ввечір відбудеться при участи Ікера, Понеділка і відомого бандуриста Б. Левицького „Мистецький Вечір" в залі мотелю „Ксеня", де й відбуватиметься вистава.

Заплановано, що в серпні якась частина образів Е. Козака „переїде" на Союзівку, де цілий тиждень відбуватиметься „Вистава трьох", тобто Я. Гніздовського, Л. Гуцалюка і Е. Козака.

ЗМІНА УРЯДОВОЇ ВАРТИ В БРИТАНІЇ

Новообраний прем'єр Британії Едвард Гіт (зліва) розмовляє з двома новонайменованими членами його уряду при славній 10 Довнінґ вулиці в Лондоні: пані Маргаритою Тачер, міністром едукації та одинокою жінкою в новому уряді, і лордом-канцлером Квінтоном Гоґґом.

ЗСА пропонують Ізраїлеві й арабам: припиніть стріляти й почніть говорити

Вашингтон. — Державний секретар Вілліям Роджерс виявив на своїй пресовій конференції в четвер 25-го червня, що американський Уряд повів в останніх днях нову дипломатичну акцію, націлену на замирення на Близькому Сході, але відмовився виявити будь-які подробиці американського пляну замирення. Він потвердив тільки пресові інформації, що ЗСА підтримають резолюцію Ради Безпеки Об'єднаних Націй з 22 листопада 1967 року, яка поручала Ізраїлеві звільнити окуповані нею арабські терени, але ґарантувала Ізраїлеві державну незалежність в „запевнених кордонах", безпеку й користування всіма водами в тому обширі, себто Суецьким каналом і протокою Тирани. Роджерс відмовився також сказати будь-що про становище Уряду супроти давньої просьби Ізраїлю продати йому дальших 125 модерних воєнних джетів. Він арґументував свою мовчазність фактом ведення тепер делікатних дипломатичних розмов, в ході яких треба радше зберігати мовчанку щодо дальших американських плянів військової підтримки Ізраїлю. Водночас, на запит журналіста, Роджерс підкреслив, що ЗСА не змінили свого становища, що державне існування Ізраїлю, його суверенність і непорушність кордонів лежить в державному інтересі Америки. Головний принцип американських дипломатичних заходів стріляти в заклику: припинити й розпочати говорити. Задля кращих шансів успіху розмов вони повинні вестися під час воєнного перемир'я. Але ЗСА не поручають безпосередніх ізраїльсько-арабських розмов, на які наполягає Ізраїль та які рішуче відкидають араби. ЗСА є за відновлення активної посередницької офіційного делеґата Об'єднаних Націй для справи ізраїльсько-арабського замирення, шведського амбасадора у Москві Ґуннара Ярінга. Справа Близького Сходу зайняла майже всю пресову конференцію державного секретаря Роджерса, який в найближчий понеділок відлетить на Далекий Схід на конференцію членських держав Південносхідного азійського пакту (СЕАТО) в Манілі. З інших справ — Роджерс натякнув тільки, що американське летунство продовжуватиме діяти проти комуністів в Камбоджі. Заява і тон відповідей Вілляма Роджерса були досить оптимістичні, дармащо він признав, що Совєти ще не дали своєї відповіді. Він назвав кілька підбадьорливих моментів, як джерело свого оптимізму: готовість єгипетського президента Нассера до воєнного перемир'я, заява ізраїльського прем'єра Голди Меїр про визнавання принципів згаданої резолюції Ради Безпеки і заява ізраїльського міністра закордонних справ про готовість Ізраїлю до більших концесій, аніж їх сподіваються араби. — Однак в тому самому дні єгипетський президент Нассер у промові в Бенґазі у Лібії заявив, що Єгипет вимагає далі відкликання ізраїльських військ не тільки з єгипетського Синайського півострова, але також із колишнього серійського узгір'я Голяна, із східньої частини Єрусалиму та всіх йорданських земель.

На могилі Сталіна поставили погруддя

Москва. — На могилі Сталіна появилося ґранітове погруддя більш природної величини, роботи Ніколая Томського, президента совєтської Академії мистецтва. Погруддя поставлено без ніякої спеціяльної церемонії, одночасно з погруддям померлого в грудні мин. року маршала Ворошилова й похороненого, як багато большевицьких проводирів, позаду мавзолею Леніна на Червоній площі у Москві. Між тими похороненими є Свердлов, Дзєржинський, Фрунзе, Калінін, Жданов. Сталіна, який помер в 1953 році і був похоронений в мавзолеї поруч Леніна, перенесли з мавзолею до могили поруч інших видатних большевиків у 1961 році, після 22-го партійного конґресу, на якому ревеляціоновано про звірства за режиму Сталіна. Але після упадку Хрущова в 1964 році почали в Совєтах ступнево реґабілітувати Сталіна. Хоч його портрети й пам'ятники зникли з публічних місць і площ в СССР, проте його світлини появляються вже в книжках і пишуть про нього куди інакше, як за часів Хрущова.

Олекса Григорович, перший президент УНО в Канаді, помер у Гемілтоні

Гемілтон, Канада. — Минулої середи, 24-го червня, тут помер на 77-му році життя один з найстарших і найбільш заслужених українських піонерів в Канаді, один з основоположників та перший президент Українського Національного Об'єднання, довголітній учитель в Альберті, лінґвіст, перекладач, редактор і суспільний діяч св. п. Олекса Григорович. Похорон відбувся в п'ятницю, 26-го червня, з місцевої української православної церкви св. Володимира. Осиротив синів Івана, Андрія і Василя та дочок Анну і Лесю, як і восьмеро внуків. Родина живе в Hamilton, Ontario, при 36 Rosslyn Avenue.

Американські католицькі ветерани візьмуть участь у відзначуванні Тижня Поневолених Націй

Реґо Парк, Н. Й. — З Головної Кватири Американських Католицьких Ветеранів повідомляють, за підписом Командира Роберта Гоффа, що це велике Об'єднання ветеранів воєн проти фашизму й комунізму візьме активну участь у відзначуванні Тижня Поневолених Націй в ЗСА. Зокрема в Ню Йорку відділи Американських Католицьких Ветеранів із своїми прапорами та реґаліями візьмуть участь у неділю 12-го липня о 10-ій г. ранку в Богослуженні в Катедрі св. Патрика на 5-ій евню, що його відправить на інтенцію визволення поневолених комунізмом понад 30 країн Владика Йосиф Шмондюк зі Стемфорду. Після закінчення Служби Божої, американські католицькі ветерани, разом із національними групами від Поневолених Націй та всім американським громадянством, організовано перейдуть по 5-ій евню до Центрального Парку, де в „Бендшелл" відбудеться політичне віче, скероване „проти комуністичних безбожників — узурпаторів свободи мільйонів людей", як сказано в заклику Головної Кватири Американських Католицьких Ветеранів. Збірка для відділів АКВетеранів перед входом до катедри св. Патрика призначена на 9:30 ранку при 51-ій вул. між 5-тою і Медісон евнями. Американські Католицькі Ветерани сподіваються масової участи всіх етнічних груп у цій демонстрації за свободу народів.

Десятки тисяч студентів з України будуть працювати влітку поза Україною

Київська преса інформує, що з України „на будівельні роботи" будуть цього літа вивезені десятки тисяч студіюючої молоді. Так, тільки в м. Тюмєнь вивезуть 15 000 студентів на точно не означені „будівельні об'єкти". „Молодь України" з 19-го червня подала, що студенти з України мають цього року використати понад 100 мільйонів рублів капіталовкладень, себто фондів, призначених на будови, бо самі примусові робітники з вищою освітою одержують лише проїзне, барак - гуртожиток з харчами та кишенькові гроші. Великі, багатотисячні групи студентів виїздять на літню працю в Казахстан. У Києві в цей час працює окрема „студентська лінія" залізниці, з написами на потягах: „Киев — Караганда". Керує акцією тимчасового переселювання десятків тисяч студентів поза межі України „головний комісар Виробничої Програми Петров". 23 000 українських студентів проведуть літо на будівельних працях у Сибіру та в різних районах Російської СФСР. Для дітей, підлітків та молоді, яка не студіює, на території України влаштовують так зв. трудово - відпочинкові табори, переважно при колгоспах та совхозах з поділом дітей і підлітків на бриґади та з „соціялістичним змаганням між бриґадами": прибуток „государству" мають давати навіть діти й підлітки.

$5,000 на молодіжні організації і культурні установи в Чикаґо

Чикаґо (Н.Н.) — Українська Щаднично - Позичкова Спілка „Певність" в Чикаґо у висліді успішного закінчення фінансового року в дні 31-го травня, вирішила розділити надвишку своїх доходів в сумі 5.000 дол., як матеріяльну допомогу між українські організації і установи. В першу черґу взято до уваги молодіжно - виховні організації та їхні пресові органи, студентські товариства, релігійно - церковні братства й товариства, а в дальшому навчальні, культурно-освітні і видавничі установи. Виходячи із цього заложення, виділену суму 5.000 дол. розділено між такі організації: Ліґа Укр. Православної Молоді (3 відділи), Сдудентська Громада, О. П. Д. Л., Осередок СУМА в Чикаґо і околиці, Пласт, О. Д. У. М., „Обнова, УККА - Референтура Молоді, Фонд Катедри Українознавства, Студ. Дружина „Сибірські Вовки", А. Д. У. К., цілоденна школа при парохії св. Миколая, ТУСМ, Братство Укр. Кат. Молоді ім. Бориса й Гліба, молодіжні журнали „Юнак", „Авангард", „Крилаті", Симфонічна Оркестра при О. СУМА, і Укр. Національний Музей. Призначення одноразово так поважної суми гроша, крім інших щоденних дрібніших пожертв, було можливе лише завдяки постійній піддержці укр. громади, яка з повним довір'ям віднеслась до своєї фінансової установи. Це ще один переконливий доказ, що лише спільними силами, у взаємнім довір'ю і співпраці, можна економічно скріпитись, а тоді всі наші національні, культурні й політичні потреби зможемо самі легко фінансувати й матеріяльно піддержати.

НА НАШІЙ, НЕ СВОЇЙ ЗЕМЛІ

„РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКИЙ СЛОВНИК ГЕОГРАФІЧНИХ ТЕРМІНІВ

Роками обіцяний „Російсько - український словник географічних термінів" вийде восени цього року у В-ві „Радянська школа". Його можна буде замовляти через відділення „Книга — поштою". „Радянська Україна" з 13 червня інформувала, що інше видання, тритомовий „Російсько-український словник" вийде „в новому виданні „Наукової Думки" у третьому кварталі 1970 р.

КОНКУРС МАЛЯРІВ НА ТРОТУАРІ В ЖИТОМИРІ

„Понад 150 учасників надзвичайного конкурсу змагались в малюванню кольоровими паличками крейди на асфальті" в м. Житомирі, повідомляла київська газета „Культура і Життя" з 14-го червня. Це був унікальний, перший в Україні і в цілому СССР конкурс, в якому з захопленням брала участь мистецька молодь. На фотознімці видко молоденьку переможцю „конкурсу на тротуарі" Ірину Храбрецьову, ученицю 5-ї кляси середньої школи. Газета не інформує, хто давав переможцям „грамоти і дипльоми". Дивитись на малювання приходил тисячі жителів Житомира.

ІВАН ДРАЧ ПРОСЛАВЛЯЄ ПУШКІНА

У „Літературній Україні" з 19 червня І. Драч опублікував „вірнопідданого" вірша на пошану російського поета Олександра Пушкіна, який у поемі „Полтава" називає Гетьмана України Івана Мазепу „злодєєм", а в творчості проповідував злиття різних слов'яських народів у „єдіном русском морє",

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00 For UNA members monthly 65¢.

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Расове зрівняння

16 червня ц. р. у півмільйоновому місті Нюарку, в Ню Джерзі, обрано на посадника 38-річного інженера Кеннета А. Джібсона, мурина, який при кругло 98.000 голосуючих дістав на 11.000 голосів більше, як його суперник, 56-річний Дж. Аддонізіо, білий, колишній конґресмен і двократний посадник того міста. Хоч мурини становлять половину населення в Нюарку і хоч відсоток голосуючих муринів був більший, аніж голосуючих білих, Джібсон виграв завдяки частинній підтримці також білих виборців. І коли зважити, що три роки тому Нюарк був тереном великих муринських заворушень із численними підпалами та грабунками і що в тих виборах аґітатори не цуралися грубої расової демагогії, голоси, що їх поважне число білих виборців віддало за муринського кандидата, були яскравим запереченням твердження про існуючий в Америці антимуринський фанатизм. Якщо є ще деякі расові білі фанатики в південних стейтах Америки, то їх неначе „рівноважить" фанатизм „чорних пантер". В обох таборах населення — серед кругло 180,000.000 білих і кругло 20,000.000 чорних — расові фанатики становлять мізерний відсоток.

Американські мурини не осягнули ще в життьовій практиці повної рівности з білими — щодо праці, помешкання, заробітків. Але від травня 1954 року, коли Найвищий Суд схвалив історичну постанову про неконституційність окремих білих і чорних народних шкіл і від часу схвалення законів про громадянські права за Д. Д. Айзенгавера — стомилевими кроками ступало расове зрівняння в теорії і в життьовій практиці. Мурин є вже членом Найвищого Суду і членом Сенату, муринка засідає в Палаті Репрезентантів, мурин є амбасадором ЗСА, мурин є генералом. Джібсон не є першим посадником, бо муринами є вже посадники в такому великому місті, як Клівленд, а також у Гері в Огайо і навіть у Фаєтт у стейті Міссісіпі. Нема ще повного зрівняння, але й чимало перебільшення буває в нарiканнях на кривди, що діються муринам.

Найважливіше те, що чимраз глибше вкорінюється свідомість, що раса не може бути критерієм у підході до людини. Якщо чорний видається вартіснішим від білого на якомусь становищі — білі голосують за нього. І коли одна-дві генерації муринів перейдуть через середні школи, коли зросте число муринів - випускників високих шкіл Америки — зникне й расова проблема.

Поличник комунізмові

„Відбувається посилення клясової боротьби в капіталістичних країнах. Клясові битви пролетаріяту набирають там все ширшого, організованішого і бойовішого характеру", — говорив у Москві так зв. „виборцям" до Верховного Совєту СССР член Політбюра ЦК КПСС, партійний теоретик і прихильник сталінізму М. Суслов. „Робітнича кляса, — говорив цей суперортодокс комунізму, — знову демонструє свою провідну ролю в революційному процесі, повністю спростовує брехливі теорії буржуазних ідеологів про якусь модернізацію капіталізму, про народний капіталізм" . . .

Цю промову М. Суслова опублікувала совєтська преса 10-го червня. Хто - хто, а член Політбюра в Москві має доступ до міжнародної преси. Важко повірити, щоб Суслов не знав повідомлень американських газет про те, як напередодні його промови — 20 травня 1970 року, робітники - будівельники в Ню Йорку розігнали групу демонстрантів і просто наївних „протестантів проти війни". Свято праці, день 1-го травня, варто було б відзначати відтепер саме 20-го травня, коли американські робітники виступили проти лівих заколотників та безвідповідальних „миротворців", які домагаються негайного припинення війни у В'єтнамі і, фактично, здачі тієї частини вільного в'єтнамського народу комуністичним агресорам з півночі.

Знав чи не знав М. Суслов про ту видатну подію — не так і важливо. Суслов не має іншого виходу, як покликатися на пролетаріят за кордоном і закликати працюючих у вільному світі до комуністичного типу заколотів. ЦК КПСС втратив ґрунт і довір'я серед мільйонових мас жорстоко експлуатованого режимом робітництва в СССР, отже мусить тепер звертатися десь подалі. Промова Суслова звалась „Випробуваним ленінським курсом". Ця промова догматика і начотчика, одного з найбільших сучасних комуністичних теоретиків, була перекреслена робітничими масами в Ню Йорку ще поки член московського Політбюра її виголосив.

М. Петрович

ПРОЦЕСИ, ЩО ЗМІЦНЮЮТЬ ОПТИМІЗМ

Чи це не парадоксальне явище? За сталінських часів, за часів жахливого терору й руїни, коли здавалось, що з безнадійної ситуації немає виходу і, як це пізніше, за Хрущова виявилося, сталінський режим збирався розв'язати українську справу на свій лад, виселивши українців у безмежні простори Сибіру — серед нас на еміґрації було менше слабодухів, зневірених, дефетистів, ніж сьогодні в час нового національного піднесення в Україні, в час наростання нових сил спротиву серед молодого покоління, що його призначив був режим на „збусурменення". Експеримент з „яничарами" не вдався, і природне прагнення людини до свободи й правди ще раз затріюмфувало. . .

Протягом останнього часу до нас дійшли вістки, які вказують на дальше поглиблення та зміцнення опозиційного спротиву в Україні. Чи не наймаркантнішим прикладом цього явища є поява в Україні нового підпільного часопису „Вісника України", що як і московська „Хроніка поточних подій" ставить собі за завдання виявляти всі факти безчинств та насильств совєтського режиму. Водночас доходять вістки про нові арешти, про нові безстрашні протести проти арештів. Немає сумніву, що один із когорти безстрашних — Караванський, „засуджений" на нових п'ять років ув'язнення, є однією з найбільш геройських постатей нашої сучасної історії.

Коли кинути ретроспективний погляд на розвиток подій в Україні — і не тільки, до речі, в Україні, — то можна ствердити, що процеси йдуть за нормами залізної історичної логіки. Спершу люди велику надію покладали на можливості еволюційної лібералізації режиму, доказом чого була започаткована за Хрущова з таким шумом десталінізація. Був зроблений перший крок, і людям здавалося, що за тим підуть наступні. У зв'язку з цим, в умовах оптимізму, започаткувалося в Україні культурне відродження, що наймаркантніше виявилося в творчості так званих шестидесятників.

Проте, скоро виявилося, що „відсталінізований" совєтський режим зовсім не хотів зривати з основними „здобутками" с т а лінізму, трактував десталінізацію як своєрідний вентиль і тримався радше ленінської тези: один крок вперед, два назад. Зародки протиріч десталінізації було ясно видно вже за часів Хрущова. Тоді постала парадоксальна теза, що Сталін помилявся, але партія вела правильну політику. Отож виходило, ніби вся система розбудована й завершена Сталіним та його „соратниками" без Сталіна перестала вже бути сталінською.

Звичайно, таке становище мусіло привести до протесту ті сили, що за короткої ери десталінізації наросли, зміцніли й вимагали поглиблення та продовження десталінізаційного к у р су. Натрапивши на спротив, який потім яскраво виявився в усуненні Хрущова, як спричинника десталінізації, хоч уже за його часів вона почала набирати карикатурних форм, нові опозиційні сили перейшли з позицій культурного „рісорджіменто" на позиції політичного спротиву.

Так почався опозиційний рух в СССР, так почався він також в Україні. Але тому, що опозиційний рух в Україні, а також і балтійських та інших неросійських республіках, мав крім того ще й національний характер, він по суті був куди міцнішим і популярнішим серед народних мас, ніж чисто інтелектуальний спротив російської інтеліґенції.

Несподівано для Москви, а може й для численних українців на еміґрації український націоналізм, що його вона викорінювала і виклинала протягом довгих десятиріч, широким фронтом заатакував русифікаторську систему і її вислужників. Методи й тактика цієї боротьби, яка, на нашу думку, має сьогодні широку базу серед народних мас, навіть без Програми Демократичного руху (цією Програмою хочуть змобілізувати передусім пасивні російські маси), є багатогранні й пристосовані до актуальних потреб.

Проте, це все є тільки тактика — мета залишається одна: виборення Україні вільних прав. А тому, що в умовах большевицького режиму це неможливе, логічно, що мета залишається для всіх одна — незалежна українська держава. На нашу думку, йдеться не так про такий чи інших соціяльний лад, як про свободу, побудовану на базі демократії. Отже, нехай ніхто не бере дослівно того, що один чи другий захалявний автор залишить на папері в листах до тих чи інших совєтських достойників. Вимоги, що він їх ставить, ніби „леґальні", далекосяжна ціль — свобода, повалення режиму.

Цього процесу, нам здається, не можна припинити. Його можна здушити тільки терором на лад сталінського, але для цього немає передумов, передусім всемогутнього диктатора, а до того процеси розкладу зайшли вже так далеко, що навряд чи хтось відважився б на такий крок. Ліберальний дух „заразив" не тільки опозицію, але й численних серед найтвердіших остой режиму — партійних членів, ба навіть КГБ. Історія потрохи починає повторюватися. За царської Росії наприкінці 90-их років минулого століття „пошесть" лібералізму також подібно поширювалася.

До того існує ще одна важлива психологічна передумова такого, а не іншого розвитку подій. Людина в СССР, особливо молоде покоління, перебороло страх перед всемогутністю режиму і використовує всі його слабі сторінки, болюче по них вдаряючи. Традицією совєтської пропаґанди в Україні стало говорити про національні здобутки УССР, про колоніяльні утиски в Азії та в Африці. Бачачи ці утиски також в Україні й бачачи, що „національні здобутки", „суверенітет" України є клаптиками безвартісного паперу, — молоде покоління зробило свої висновки.

І. Вовчук

ПОКАЗУХА — 99,96%

(2)

Верховний Совєт, що складається з двох частин (Совєт Союзних Республік і Совєт Національностей) є показовим додатком до ЦК КПСС. Він збирається раз на рік на три - чотири дні, відбуває сесію, але без ЦК КПСС нічого не вирішує. Депутати — „знатні люди", слухняно схвалюють бюджет і закони, які пропонує всевладний ЦК КПСС, в дебатах вихвалюють досягнення партії і уряду, лають капіталізм і один другого закликають боротися з спадщиною його в новому, в їхній уяві, суспільстві. Верховний Совєт — то конституційна декорація з живих ляльок всенародности партії.

Про останню, грудневу сесію Верховного Совєту „Ню Йорк Таймс" подав цікаву замітку свого кореспондента. Депутати, слухаючи настанови Л. Брежнєва, блаженно дрімали після доброї перекуски. Генеральний секретар, картаючи перед депутатами господарників за великі неполадки в господарстві країни, говорив про чуйність і, посилаючись на заповіти Леніна, закликав їх посилити боротьбу з американськими шпигунами. Два каґебісти, почувши заклик генерального секретаря, кинулися шукати шпигунів серед присутніх. В п'ятому ряді зліва, де всі дрімали, троє слухали. Їх і арештували. Один із заарештованих запитав: „Як ви пізнаєте американських аґентів?" На це каґебіст відповів: „Ленін учив бути чуйним, бо вороги ніколи не сплять". Жарт, але в ньому влучно схоплено стиль і зміст роботи Верховного Совєту.

Большевицька діялектика не визнає випадковостей. Усе в імперії ведеться за пляном, реґляментованим з центру, хоч у пляновому господарстві — великий хаос. Вибори організуються і переводяться за суворим пляном і опікою. В Москві добирають і призначають кандидатів на депутатів, розподіляють „вибраних" між „суверенними республіками" і областями. І то, властиво, є виборами, а все інше, то демонстрація послуху „безмовного" народу.

Цього року так само в центрі затверджено кандидатів, розподілено їх між 767 виборчими округами, в яких вибирались по одному депутатові до Совєту Союзу і 750 виборчими округами, в яких люди мали проголосувати за 750 депутатів до Совєту Національностей. Кожна національна республіка голосує в 32 виборчих округах, які посилають по одному депутатові до Совєту Національностей. Двадцять автономних республік посилають по 11 депутатів, а 50 автономні області і округи.

В неділю, 14 червня 99,-96% виборців, як подало ЦСУ, проголосували за 767 кандидатів до Совєту Союзу і 750 кандидатів — до Совєту Національностей, призначених в центрі. І кандидати стали депутатами. Народ, іменем якого прикриває свою всевладність партія в країні імперського соціялізму, „безмолствует" у так званих виборах.

Виборці заздалегідь знають, кого мають „вибирати", бо їм задовго перед виборами втовкмачують, за кого мають голосувати. У „найдемократичніших виборах" немає забальотованих, бо голосують за тих, за кого велено. Отак кожного разу, щочотири роки „обирається" парлямент нового суспільства імперського соціялізму.

І то є прикметним для імперської показухи. А щоб вона відповідала всім правилам демократії, то для переведення голосування над дібраними в центрі кандидатами створюються виборчі округи. В них адміністративно - політичний апарат на місці, під наглядом і командою партійних босів оформлює пляноване замовлення імперського штабу. Працюють, і то тяжко, учителі, учні старших кляс, студенти, найбільше к о м с омольці, службовці — всі, кого покличе совєт виборчої округи. Осоружна і клопітлива штука вибори в „країні соціялізму".

Показуху в історії імперії заведено давно, з часів Катерини II. „Ліберальною" була ця дама, дуже поступового змісту листи писала до європейських філософів, вихваляючи свободу, а у „возз'єднаних" з Росією країнах, як і в Московщині, найжорстокіше її нищила.

„Цариця Катерина II приїхала до Києва. Про її приїзд знали заздалегідь, бо подільські теслі за наказом Потьомкіна всю зиму виготовляли картонні хати, церкви, криниці, які мали виставити обіч шляху, де напровесні проїздитиме цариця (Потьомкін хотів цим продемонструвати „розквіт" України). І ось цариця виходить з позолоченої карети. Спудей, перевдягнений і загримований під кия, вручає ключі до міста. Та цариця лише прикусила тонкі уста — її зустрічала лише жменька людей. Ні, не забув народ, що не так давно військо цариці за її наказом зруйнували Запорізьку Січ, надію, захист і гордість українського народу.

Катерина, відвернувшись від французького, англійського і німецького послів, щось зашепотіла своєму коханцеві Мамонову. Той підбіг до фельдмаршала Ру-

(Закінчення на стор. 3-ій)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ:

ПРО „ТВІР НАРОДНОГО ТАЛАНТУ"

Ми нижче підписані, члени Управи Українського Музею ім. д-ра Мирослава Сіменовича в Чикаґо та члени Українського Народного Союзу, зі здивуванням прочитали в „Свободі" з 27 травня ц. р. статтю пера „Ксені Чуйкевич" під наголовком „Твір народного таланту".

Нас здивувало, що Редакція „Свободи", не перевіривши справи та відступивши від своїх сталих засад — не містити статтей, підписаних псевдонімами, п р опустила допис, який кривдить колишнього Президента нашого Музею, відомого громадського діяча д-ра Іллю Мулу.

Якби дійсний автор цієї статті цікавився більше справами нашого Музею, то він знав би такі речі:

— Д-р Ілля Мула вже є від часу Загальних Зборів 12 квітня ц. р. не є президентом нашого Музею.

— Час президентури д-ра Іллі Мули це був найважчий час в історії нашого Музею через те, що після резиґнації, а після смерти д-ра Мирослава Сіменовича, який за своєї президентури покривав принаймні сорок відсотків усіх видатків Музею з власної кишені, Музей був несподівано зданий на власні сили з поважним боргом у банку і поважним морґеджем на домі.

— Управа Музею, очолювана д-ром Мулою, не тільки покривала всі біжучі видатки — включно з ремонтами та повиплачувала всі борги включно з морґеджем, а й залишила новій Управі доволі поважну готівку в банку. Тепер нова Управа Музею, маючи за собою повну підтримку всього громадянства Чикаґо, доказом чого є прихильний його відгук на заклики до пожертв і готовість місцевих українських радіопрограм та часописів безплатно відступати місце і час на потреби Музею — зможе приступити до відновлення будинку Музею та дальшої його розбудови.

Якщо йдеться про мнимі мрії д-ра Мули передати Музей Клівлендському Музеєві, то ані в д-ра Мули, ані в будь - кого з тодішньої Управи не було таких мрій, а тимбільше ніхто з них не робив заходів у тому напрямі.

Управа Музею мала декілька оферт від поважних американських та українських установ перебрати бібліотеку, збірку часописів і журналів, архів і експонати Музею. Управа Музею, свідома того, яке значення має Музей для української громади Чикаґо, зокрема молоді та дітвори, і у вірі в те, що українська громада Чикаґо те значення розуміє і підтримає Управу Музею в її змаганнях — такі оферти відкидала і відкидатиме.

За Управу Українського Музею ім. д-ра М. Сіменовича в Чикаґо:

Д-р Роман Верес
президент

Мґр Орест Казанівський
екзекутивний директор

Мґр Еміль Басюк
бібліотекар

З НАШИХ БУДНІВ

СПРАВА ФОРМАЛЬНА

Клівлендська конвенція Українського Народного Союзу буде ще довго серед членства предметом розмов, дискусій, суперечок або так званих контроверсій, — чому, мовляв, сталося так, а не інакше, чому вибрали до Головного Уряду такого патріота, а не вибрали іншого. На той приклад мої дорогі земляки з Бібрецького повіту, панство Татухи, поставили мені запитання, чому до керівних органів Батька-Союзу не попав хтось із бібречан?.. Велл, — так вийшло, що не попав. Є на деяких визначних постах наші сусіди-ходорівці, а бібречанам — не пощастило.

Натомість треба нам записати собі на кредит та й особливо підкреслити, що цілою 27-ою конвенцією керував, тобто був її предсідником, ніхто інший, як наш земляк і сусід з Підсоснова, пан адвокат Іван Флис! Це саме він грав на конвенції першу скрипку, бо тримав у руці молоток, як той маґік на публічній лицитації чи предсідник трибуналу, і як стукнув цим молотком, то на залі ніби маком посіяв! Він міг уділити слова або відібрати голос навіть самому головному предсідникові, панові Лисогорові!.. Міг сказати тому чи іншому делеґатові, — пане, сідайте, я вас не бачу, ви не маєте тепер голосу, або говоріть до трубки, або будьте шарап.

Пригадую, як прийшла дискусія над звітами уступаючої Управи, першим записався до слова один делеґат з Канади. Тільки записався, зараз вискочив на коридор, до телефонічної будки, бо замовив собі якусь важливу розмову. А тут пан Флис почитує його по імені і питає, чи є такий делеґат на залі. „Нема, — відповідають інші делеґати, — пішов телефонувати до жінки". „Саррі, — сказав пан Флис, — діти, риби і неприсутні не мають голосу. Його слово в дискусії пропадає".

Тільки він це вимовив, як надбігає задиханий канадієць, — обличчя схвильоване, руки нервово тремтять. „Чи вже мене почитували?" „Не тільки почитували, — кажуть йому друзі, — але й вже відібрали тобі голос, як неприсутньому." „Адже я мав важливий заграничний телефон! — виправдується канадієць. — Я говорив з дружиною, що знаходиться в Польщі, на відзисканих землях, якої не бачив і не чув поверх тридцяти років! А голос у неї такий виразний і дзвінкий, ніби вона була десь тут, за стіною!

— І що тобі жінка сказала? — допитувались друзі-делеґати.

— Застрельте мене — не пам'ятаю! Щось говорила-лепетала, але що саме — не знаю. Я сам не вспів сказати їй півсловечка, крім „гелов"... Такий у мене сьогодні фатальний день: Флис відібрав мені голос, жінка не допустила до слова...

— Якщо в тебе щось особливо важливе, — порадив йому хтось з друзів, — ти можеш забрати слово в справі формальній.

— Ясно, що в мене формальна справа: я хотів попитати, коли даватимуть дієту!

Ікер

Д-р Юліян Колтун

ВАТИКАН І МОСКВА

(Дипломатичні контакти)

(3)

6. Цар і єзуїт

Цареві Іванові IV історія надала титул „Грізний". Його володіння було дуже жорстоке. Коли перша жінка Івана, Анастазія, померла, його почали переслідувати підозріння, що отруїли її бояри, і він почав ліквідувати своїх ворогів, дійсних і уявних, кажучи народові, що бояри є гнобителями і їх треба здушити. На доноси поліції він тортурував і вбивав бояр цілими родинами. Коли ночами не міг спати, заспокоював свої нерви, сходячи непомітно потайними сходами до пивниці-катівні і насолоджуючись зойками та муками своїх жертв. Він убив свого рідного сина і митрополита Филипа, який докоряв йому за його жорстокість. Був жонатий сім разів.

У 1581 р., коли Іван Грізний опинився у скрутному положенні, притиснений військом короля Стефана Баторія, він вислав до папи Григорія XIII трьох послів з просьбою, щоби папа намовив Баторія замиритись. Папа послав свого найздібнішого дипломата, єзуїта Антонія Поссевіно, який переконав польського короля укласти 10-літний мир з Москвою. В листі до царя папа просив, щоб взаміну за це він приступив до переговорів у справі єдности з Римом і включився до европейської протитурецької оборонної Ліґи.

Одначе, після заключення миру деспот відмовився від одного і другого. А щоб похвалитися своїм теологічним „знанням", він вступив з Поссевіно в дискусію, в якій старався доказати, що папи виявились негідними примату. Єзуїт відповів, що таке траплялось як з папами, так і з царями, бували, мовляв добрі й злі, але їх урядові права і прероґативи залишались завжди ті самі без огляду на те, хто виконував уряд. Цар крикнув, що папа не пастир, а вовк. Поссевіно відповів на це спокійно, що йому дуже дивно, як цар міг просити посередництва вовка в мирових переговорах з Польщею. Цар підніс тяжкий скіпетр, щоб ударити папського дипломата. Всі присутні завмерли зі страху, а Поссевіно навіть не здригнувся. Цар опанував себе і опустив скіпетр.

Царський посол Молвянінов відпровадив Поссевіно до Риму. Переговори з Москвою не принесли успіху, хібащо цар дозволив заснувати в Москві католицьку місію для обслуги купців і дипломатів із західніх держав.

7. Католик на царському троні

Був ним Дмитро „Самозванець". Правдиве прізвище його було Григорій Отреп'єв. Він замолоду утік на Литву, там оженився з донькою польського магната Мнішка, Мариною, прийняв католицьку віру в латинському обряді і став претендентом на московський трон як царевич, син Івана Грізного. Дійсний син Івана Грізного, малолітній Дмитро, як твердять історики, був убитий в місті Угличі. Дмитро Самозванець твердив, що йому пощастило втекти з Углича, а замість нього був убитий син одного священика. Посісти царський трон допомогли йому польська шляхта і король.

В 1605 р., коли помер цар Борис Ґодунов, що наслідував трон після царя Федора, наступника Івана Грізного, Дмитро „Самозванець" в'їхав тріюмфально до Москви і був прийнятий населенням столиці як цар. Він відразу ж нав'язав переговори з папою Павлом V (1605-1621) в цілі релігійної злуки із Заходом і включення Росії до коаліції проти турків.

Однак, як молодий і недосвідчений, Дмитро нехтував місцевими звичаями і тим обурив проти себе бояр і населення. До того ж він оточив себе поляками, які поводились, як на завойованій території. Цього було москалям забагато, і боярин Василь Шуйський повів збройну атаку на Кремль. Царя Дмитра викинули через вікно, а його тіло спалили на попіл, потім попіл змішали з порохом і вистрілили з гармати в напрямі Польщі, звідки він прийшов.

Володіння Дмитра Самозванця I тривало заледве одинадцять місяців. Надії Риму на порозуміння розвіялись на довший час.

8. Єзуїтська школа в Москві

Від 1682 до 1689 р. в імені малолітнього Івана V володіла Росією його мати Софія Мілославска, польського походження. Вона була схильна до Заходу. В той час осіли в Москві єзуїти, що обслуговували коло 100 католицьких родин на передмісті Москви і навіть заснували там школу. Деякі бояри посилали своїх дітей до тієї школи, що стояла вище від московських шкіл. Через дітей єзуїти нав'язали зв'язки з їх батьками і навернули декількох бояр на католицьку віру. Тому, що православна Церква була дуже занедбана, а крім цього підкошена сектою старовірів, єзуїти мали вплив на православних священиків, одначе не були в змозі впливати на московські маси, бо діяльність єзуїтів, пильно контрольована шпигунами, була обмежена тією дільницею, де мешкали чужинці.

У 1689 р. Петро I, перебравши владу, прикоротив діяльність католицьких місіонарів, Софію віддав до монастиря, а Василя Ґоліцина, міністра закордонних справ і протектора єзуїтів — вислав на Сибір. Єзуїти дістали наказ протягом 48 годин виїхати з Москви, а двох визначних бояр, що симпатизували єзуїтам, зліквідовано. Через чотири роки після того Петро I видалив з Москви грецьких монахів, а ведення Московської Академії передав монахам з Києва . . .

9. Словацький слов'янофіл Юрій Крижанич

На місійній праці появилась у XVII ст. дуже ориґінальна постать фанатика, Юрія Крижанича. Він народився в Загребі 1618 р. Під час теологічних студій у Больонії й Відні начитався Поссевіно та інших авторів про Москву і вирішив стати місіонарем для злуки слов'янських народів з Римом. Щоб підготовитись до цієї діяльности вступив до Колеґії св. Анатасія в Римі, що саме підготовляла слов'янських і грецьких студентів до місійної праці на Сході. Він говорив, що гордість відсепарувала греків від Риму, а москалі впали жертвою свого власного незнання. Отже, цей найбільший на сході Европи народ потребує просвіти, і тоді можна буде його приєднати до Апостольської столиці. Він був противником латинізації Православної Церкви.

1642 р. Крижанич висвятившись на священика, ждав нагоди, щоб дістатися до Москви. У 1658 р. він довідався, що в Москві засновано курси філософії, і попросив папу вислати його туди, а коли папа за порадою Конґреґації для Ширення Віри зволікав з дозволом, спакував свої речі і подався до московської столиці як „перекладач і дипломатичний представник". Наступного року він був уже в Москві, де цар Алексєй Михайлович призначив йому гроші на удержання і доручив опрацювати слов'янську граматику і словник.

(Далі буде)

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

Ол. Климко приготовив декорації для оперети „Звук Музики"

Фотознімка виконаної Ол. Климком панорами Альп для оперети „Звук Музики".

Елизабет. — Читачі „Свободи" знайомі вже віддавна з нашим мистцем і архітектом інж. Олександром Климком. Під час Світової Вистави в Ню Йорку вони оглядали його могутню „футураму" в павільйоні Дженерал Моторс, що й сьогодні в кінотеатрах можна побачити його декорації у фільмі „Геллов Доллі" та майже двох десятих інших фільмів. У найближчу середу, 1-го липня, можна буде знову побачити могутню манораму Альп у його виконанні під час прем'єри нової оперети „Звук Музики", що відбудеться в „Джон Біч Театрі" на Лонг Айленді — повідомляє елизабетський „Дейлі Джорнер". Із повідомлення виходить, що над панорамок Альп інж. Ол. Климко працював від початку цього року. Акція оперети „Звук Музики" відбувається в Альпах в околиці Зальцбурґу де інж. Ол. Климко провів багато років свого життя. В ловецькім замку біля Зальцбурґу є 12 його картин.

Ол. Климко постійно виставляє свої образи на Союзівці ,оселі УНСоюзу біля Керґонксону.

Подяка

В нещастю пізнається приятелів і людей доброго серця. А їх в часі мойого перебування в шпиталі в Покіпсі, Н.Й., несподівано для мене, я мав дуже багато.

Складаю їм усім цією дорогою мою щиру подяку.

Зокрема щиро дякую ВП. Д-рові В. ЛЕНЦЕВІ, який опікувався мною весь час, як рідним.

Складаю щиру подяку Всч. о. парохові М. ГОРОШКОВІ, за відвідини, за слово потіхи і за молитви.

П. ЮРІЄВІ УРШАЛЮКОВІ, працівникові шпиталю в Покіпсі, зокрема моя подяка за його братерську опіку, за поміч і за поради.

Велика подяка моїм сусідам, парафіянам з Керґонксону і дальших околиць, а зокрема з Покіпсі, працівникам Союзівки, та усім тим, що про мене пам'ятали в часі моєї недуги.

Хай Всевишній винагородить Вас за Ваше добре серце до мене.

СТЕПАН ЛЕХНОВСЬКИЙ
Керґонксон, Н.Й.

КОМУНІКАТ
КОНФЕРЕНЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ ЦЕНТРАЛЬНИХ МОЛОДЕЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ В ЗСА

I.

Подаємо до ласкавого відома всім Управам Центральних Молодечих Організацій про те, що на засіданні Екзекутиви Українського Конґресового Комітету Америки, яке відбулося 5-го червня цього року, порішено, що Президія Екзекутиви відвідає в днях 14, 15 і 16 серпня цього року літні табори Молодечих Організацій, які працюють в системі УККА. Ціль відвідин — запізнатися на місцях з молоддю, з її потребами, працею та вишколом в часі перебування на таборі. Докладніші інформації про відвідини будуть подані по узгідненню з Управами молодечих таборів.

II.

Згідно з рішенням 10-го Конґресу УККА і для відзначення 30-ліття УККА — Конференція Українських Центральних Молодечих Організацій рішила відбути в 1970 році спортові імпрези під назвою „День Українського Спорту'

Переведення цієї імпрези доручено Управі Союзу Українських Американських Спортових Товариств-Схід (СУАСТ-Схід) та членам Спортової Комісії: п.п. П. Шміґель (СУМА), І. Сохан (Пласт), п. Харченко (ОДУМ), В. Процик („Зарево") і представникові СУСТА та ТУСМ.

На засіданні Комісії 27-го травня ц.р. з участю представників спортових клюбів та спортових референтів Організацій Молоді рішено в межах цієї імпрези відбути такі змагання:

29-30 серпня 1970: легкоатлетичні змагання УСЦАК в Дітройті.

5-7 вересня 1970 („День Праці"): плавацькі змагання хлопців і дівчат та чоловіків і жінок на „Союзівці".

5-7 вересня 1970: ситківкові змагання хлопців і дівчат та чоловіків і жінок на Союзівці. Господар змагань — КЛК-Ню Йорк і члени Комісії.

12 або 19 вересня 1970: легкоатлетичні змагання хлопців і дівчат та чоловіків і жінок у Ню Йорку. Змагання підготовить Комісія в складі: п.п. І. Сохан (Пласт), М. Шміґель (СУМА), Харченко (ОДУМ), інж. Яворський (СУАСТ).

13 або 20 вересня 1970: змагання у відбиванці для всіх категорій змагунок і змагунів та футбольні змагання юньйорів на площі в Блюмфілд, Н.Дж. Господар змагань „Чорноморська Січ"-Нюарк. Змагання підготовить Комісія у складі: п.п. П. Мельник („Ч.Січ"), М. Шміґель (СУМА), д-р Вірщук (СУАСТ).

Звертаємося з гарячим проханням до Управ всіх Організацій Молоді та студентства використати вакаційний і таборовий час на відповідну і солідну підготову молоді до цих змагань.

Ближчі подробиці про час, місце і зголошення змагунів і змагунок — в черґових комунікатах.

У всіх порушених вище справах прохаємо звертатися на адресу Українського Конґресового Комітету Америки: 302 West 13th Street, New York, N.Y. 10014.

Інж. Микола Семанишин — координатор молоді при Екзекутиві УККА; д-р Едвард Жарський — за Спортову Комісію; Іван Базарко — адміністративний директор УККА.

Фльота ЗСА замовила 30 нищильників кляси ДД-963

Вашингтон. — Представник фльоти повідомив, що підписав контракт із фірмою „Літтен Індастріс" про побудову 30-ох нищильників вартости 2.1 більйона долярів. Ці нищильники мають бути збудовані впродовж найближчих кількох років. Це найбільший контракт в мирних часах. Коли додати до повищої ціни ще кошти радарових інсталяцій та озброєння, то ці нищильники будуть коштувати 2.55 більйона долярів. Ці кораблі будуватимуть в корабельні Паскаґула в Міссіссіппі. Виготовлятимуть окремі частини, так як продукують авта, і пізніше будуть складати цілі кораблі. Нові нищильники, 560 стіп довжини і 54 стопи ширини, своїм тоннажем подібні будуть до крейсерів із другої світової війни.

ХРОНІКА АРІЗОНИ

Перебування Блаженнішого Митрополита Івана у Фініксі. На початку березня до Фініксу прибув для відпочинку Митрополит УПЦ в ЗСА Блаженніший Іван в асисті митр. прот. Омеляна Мицика. 8-го березня Владика Іван відвідав православну церкву, де його привітали: настоятель парафії прот. А. Ільїнський і парафіяльний уряд на чолі з головою п. М. Бурдою, вручаючи Владиці традиційний хліб, сіль, а маленька Надя Ситник — китицю рож. Урочисту Службу Божу відправляв митр. прот. О. Мицик. Після Євангелії проповідь виголосив Владика Іван, підкреслюючи значення традиції прощення в цю саме неділю Великого Посту.

Після Служби Божої відбувся обід, на якім Високого Гостя вітали: голова парафії п. М. Бурда, голова місцевої станиці Ветеранів інж. М. Ф. Чопівський, представник парафії укр. кат. церкви проф. Василь Шкварок, настоятель укр. кат. церкви о. М. Колодій та голова місцевого відділу УККА — інж. Володимир Чопівський.

20-го березня Владика Іван був гостем у голови відділу УККА п. інж. В. Чопівського, де посвятив враз з отцем О. Мициком його нову хату. Присутніми при посвяченні були високі достойники стейту Арізона: предсідник Найвищого Суду Арізони п. П. Пальмер та суперінтендент освіти стейту Арізони п. д-р В. Шостав зі своїми дружинами та члени екзекутиви К-ту Поневолених Народів у Фініксі, і гість з Німеччини пані Аза Полюй з сином Юрком.

Освятивши всі приміщення, Владика Іван виголосив по-англійськи й українськи слово про важність посвячення.

Після посвячення відбулось прийняття в товариській атмосфері.

Панахида по св. п. Генералові Т. Чупринці — Романові Шухевичеві. В місцевій українській католицькій церкві заходами станиці Ветеранів СУВ-у відправлено соборну урочисту панахиду по св. п. Генералові Тарасові Чупринці, в 20-ту річницю його геройської смерти. Панахиду відправили: о. М. Колодій та митр. прот. о. О. Мицик, який прибув на панахиду після Служби Божої в українській православній церкві.

Головну варту тримали ветерани під проводм майора проф. Василя Шкварка — містоголови станиці СУВ-у.

Високопатріотичні промови виголосили о. М. Колодій та митр. прот. О. Мицик, а ветеранський салют май. інж. М. Чопівський.

Академія на вшанування Тараса Шевченка. 22-го березня в приміщенні СУМА відбулась Академія в честь Т. Шевченка. Академію відкрив голова відділу УККА інж. В. Чопівський, а змістовний реферат виголосив Осип Танасевич.

Потім слідували виступи оркестри СУМА, чоловічого хору під орудою п. о. А. Ільїнського, деклямація „Лебедин" у виконанні пані К. Ч. і картина „Розрита могила", в якій прийняло участь юнацтво СУМА на чолі з панною Підляшецькою. Дохід з Академії призначений на допомогу потерпілим від землетрусу в Юґославії.

Бенкет К-ту Поневолених Народів. 26-го березня з нагоди вручення медалі К-ту Поневолених Народів сенаторові Голдвотерові в залі Дессерт Гіллс відбувся бенкет. Медаль К-ту Поневолених Народів отримав п. полк. А. Кен, екзекутивний директор місцевого відділу К-ту Поневолених Народів. Медалі вручав голова К-ту п. інж. В. Чопівський в асисті свого заступника п. Моцарта. На закінчення виступали: дівоча та хлоп'яча танцювальні групи українських танків. Ці групи були підготовлені панною Підляшецькою.

Після того виступала сербська група зі своїми національними танками.

На слідуючий день місцеві газети широко описували бенкет, подаючи фота із вручення медаль та друкуючи слово сенатора Голдвотера про аналізу сьогоднішнього стану в світовій політиці.

Академія С. Петлюри. 24-го травня ветерани СУВ-у на чолі з головою п. інж. М. Ф. Чопівським влаштували Академію на вшанування пам'яті С. Петлюри.

Реферат виголосив інж. М. Чапівський.

Прощали свого побратима. В м. Прескоті, 100 миль на північ від Фініксу, в шпиталі після довгої недуги 27-го березня помер член станиці СУВ-у св. п. Яків Удич на 84-ім році життя.

Останню прислугу там же в Прескоті, покривши труну нац. прапором віддали ветерани: д-р Ілля Ясінчук, майор проф. В. Шкварок та чот. Михайло Турій під час похорону 31-го березня. Чин похорону довершив пан-отець М. Колодій — настоятель укр. кат. церкви у Фініксі.

М. О-вич

ЛІТНІ ВИСТАВКИ УКРАЇНСЬКИХ МИСТЦІВ

Четверо українських мистців з Ню Йорку — Галина Мирошниченко, Любомир Кузьма, Богдан Василишин і Сергій Кіндзерявий-Пастухів відкрили 21 червня ц. р. свою виставку на „Верховині" в Глен Спею, і матимуть її до кінця серпня. — Мистець Едвард Козак, як щороку, виставлятиме свої твори в „Ксені" І. Кобзяра в Гантері та, під кінець сезону, на „Союзівці". — Людмила Морозова переводить виставку її образів у власному домі в Гантері.

ПОКАЗУХА — 99,96%

(Закінчення зі стор. 2-ої)

м'янцева - Задунайського і щось гнівно заговорив. Фельдмаршал, який зустрічав царицю, не вдаючись до дипломатії, гаркнув до Мамонова:

— Я солдат, а не декоратор! І звик брати штурмом фортеці, а не прикрашати їх плахтами! („Літературна Україна", ч. 2, 1968).

Нинішні володарі Кремлю, засвоївши історичний досвід, „штурмуючи" дух нації, затиснутий в режимні кліці, прикрашують вибори плахтами, танками і піснями. Вибори відбувалися ніби під гаслом „єдности безпартійних з партією". Членів партії в імперії є не більше як 10% усіх виборців. А серед вибраних депутатів членів КПСС є 72,3%, а безпартійних лише 27,7%.

Як не затиснуто життя народів московською диктатурою всевладної партії, але вона не почуває себе міцно і забезпечує свою контролю навіть в показовому „парляменті" 3/4 депутатів. Народ у виборах не вибирає, а лише голосує, але цього року, як ствердило ЦСУ, проти кандидатів до Совєту Союзу подано 398.343 голоси, а проти кандидатів до Совєту Національностей — 320.633. Не багато, менше як 1%, але їхня відвага і визначає настрій та хотіння безмовних. Більшість із них бачить, що нинішній лад, з його показухами, є великим лихом, яке треба всякими засобами зліквідувати.

ПОДЯКА І ГРОМАДСЬКЕ ПРИЗНАННЯ

Екзекутива ЗУАДКомітету отсим складає прилюдну подяку Балетній Школі під проводом мисткині пані Роми Прийми-Богачевської, яка прислала на допомогу братам в Юґославії суму 2,325.25 дол., як чистий дохід з високомистецьких імпрез — балету „Квіт Папороті".

Цей княжий дар заслуговує на тим більше признання, що це дали наші наймолодші, які під проводом балерини Роми Прийми-Богачевської вклали стільки труду і посвяти, щоб дати мистецьку насолоду молоді і старшим.

Екзекутива ЗУАДК складає подяку не тільки від себе, але в першу чергу від громади Ню Йорку і Філядельфії, де ці імпрези мали місце і стягнули тисячі нашого ентузіястичного громадянства. Душевною нагородою для п-ні Роми Прийми-Богачевської хай буде ентузіязм громадянства з цих імпрез та свідомість, що усі зібрані фонди будуть зужиті на відбудову і вивінування школи для української дітвори в Девятині (Юґославія) — від імені української дітвори Балетної Школи п-ні Роми Прийми-Богачевської.

Екзекутива ЗУАДК рівночасно висловлює подяку і громадське признання Українському Народному Союзові та його публікаціям: „Свободі" і „Українському Тижневикові" за безкоштовну популяризацію та іншу допомогу в поставленні „Квіту Папороті", що у великій мірі причинилося до повного успіху цих імпрез.

ЕКЗЕКУТИВА ЗУАДКОМІТЕТУ

Концерт юнацького хору СУМА

В неділю 24-го травня у Милвокі, Вісконсин, відбувся Концерт мішаного хору Юнацтва СУМА Осередку ім. М. Павлушкова з Чикаґо.

Від місяців Хор постійно приготовлявся до своїх Концертів. Перший концерт відбувся в Чикаґо в залі школи Шопена в неділю 10-го травня з великим успіхом. Чикаґівська Громада прийняла його як один з кращих самодіяльних гуртків СУМА.

Концерт у Милвокі був другий з черги та ним розпочато туру по Америці й Канаді. Хор під керівництвом проф. Василя Дзуля, а при супроводі фортепіяна проф. В. Шуття, виконав 17 народніх пісень, які своїм змістом і формою викликали довгі оплески слухачів. Теплі слова признання і подяки висловили п. Омелян Логуш, п-і Лідія Олексюк та о. Іван Олексюк від цілої Громади. Привіти склали п. Григорій Черень від 46-го Відділу ООЧСУ та Олесь Черень від Головної Управи СУМА. Хор заговорив до сердець Громади, і тому вітатимемо його з черговим вечорев української пісні.

О. Ч.

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК У США
З глибоким смутком повідомляємо про смерть

АНТОНА МАЛЮЦИ

члена-кореспондента Академії, видатного маляра й мистецтвознавця.

Дружині і Дітям Покійного висловлюємо щире співчуття.

УПРАВА АКАДЕМІЇ

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК У США
З глибоким жалем повідомляємо про смерть

ОКСАНИ ЛЯТУРИНСЬКОЇ

довголітнього і щирого прихильника Академії, поетеси, письменниці і скульпторки.

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ЇЙ!

УПРАВА АКАДЕМІЇ

В ДРУГУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Дорогого МУЖА, БАТЬКА і ДІДУСЯ

бл. п.
ЙОСИФА САЛЕЦЬКОГО

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

30-го ЧЕРВНЯ 1970 р. в католицькій церкві СВ. МИХАЇЛА в ГАРТФОРДІ, Конн.
Просимо Приятелів і Рідних про молитви за Душу Покійного.

Дружина МАРІЯ і Діти

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. пл. сен. Антона Малюци

на потреби НТШ в Сарселі, Франція, зложили:
$25.00 — Пластова Станиця в Джерзі Сіті;
$40.00 — Осередок Праці УНС (І. Лучечко, І. Нинка, О. Парубчак, Х. Певна, Н. Сохан, М. і Н. Титли, Х. і Ю. Ференцевичі, І. Шевчук).

ПОДЯКА

Дня 15-го березня 1970 р. відійшов у засвіти з Волі Господа, наш Найдорожчий, Невіджалуваний
СИН і БРАТ

бл. п. інж.-архітект
СВЯТОСЛАВ ІГОР ЯЦУШКО

Цією дорогою висловлюємо нашу сердечну подяку Друзям, Знайомим, Організаціям і Установам за численні вислови співчуття усно і надіслані листовно, за численні пожертви на Служби Божі і добродійні цілі, та безліч надісланих квітів за душу Покійного.

Окрема подяка належиться Всечеснішим Отцям з Церкви св. Юра в Ню Йорку, з церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку і Закарпатської церкви св. Марії в Ню Йорку та за співчуття і Заупокійні Богослужби у пам'ять Покійного.

Дякуємо Представникам Організацій і Установ за зворушливі прощальні слова, як також за численну участь в часі похоронних відправ, щоб гідно вшанувати пам'ять нашого Найдорожчого Славунька.

Спасибі за це, що в сороковий День Смерти Покійного влаштовано Жалібні Сходини в Українському Інституті, якого Покійний був також членом, при численній участи Друзів і Знайомих.

Дякуємо адвокатові М. Пізнакові за провід цими Жалібними Сходинами, як також панам інж. Юрієві Гончаренкові, Воллес Мілчеві, д-рові Мирославові Клюфасові, м-рові Левові Стеткевичеві, д-рові Романові Голятові за зворушливі промови, які залишаться нам глибоко в пам'яті — за все, всім Добродіям наше велике спасибі.

ОЛЬГА ЯЦУШКО — мати
РОМАН і ЛЮБОВ — брат і сестра
з Родинами

В. Дідюк

НЕСТРУДЖЕНИЙ МІСІОНЕР — О. ЛЕВ ЧАЙКА

Всеч. о. Лев Чайка в дорозі на місії.

Колись густо заселені нашими людьми великі простори канадійської Півн., головно робітниками копалень золота, нині майже пусті. І старші пенсіонери й молодь шукають нових тепліших місць у східньо-полудневих частинах Канади.

Багато змінилось в тих околицях за останні 20 років. Та не багато змінилося в неструдженого місіонера Всеч. о. Л. Чайки, який 18 років з хрестом і валізкою міряє непроходимі простори півночі, де існують невеликі, але добре, завдяки праці о. Чайки, впорядковані місійні станиці. Кіркленд Лейк, Руан-Норанда, Валдор, Керенс, Вірджінія Тавн, Маляртик і ін. — це територія, що рівняється більшій половині нашої цілої Торонтонської Епархії, є територією о. Лева Чайки.

І обслуговує їх він як тільки може. По три Службі Божі відправляє він щонеділі, з автобуса до автобуса пересідає, щоб тільки на час бути на визначеному місці, щоб на час відвідати доручене йому стадо. Енергійний і невтомний, як тут кажуть „літаючий" о. Л. Чайка є немов амбасадор і зв'язковий української спільноти з іншими співжителями. Знаючи добре французьку мову та маючи зв'язки, робить він прекрасну працю для нашої справи, для української Церкви й народу. Будує він дві чудові українські стилеві церкви у Руан-Норанді і Валдорі. Купує відповідний будинок для священика з відповідною площею. Купує площу для літньої оселі УКЮ та веде з молоддю виховно-освітню, церковно-національну працю. Придбавши власний невеликий автобус, виїжджає ним у різні частини Півночі для прогульок, таборувань, з'їздів і т.п. Безперервно веде щонедільні українські радіопрограми і т.д. Навіть у великих парохіях парохіяни з парохом журяться довгами, то о. Л. Чайка їх не має. Вже вони давно позаплачувані. Пляни перебудови церкви в Кіркленд Лейку у чудовому українсько-візантійському стилі вже на укінченні.

Як священик-патріот віддає він свій час на суспільно-громадську працю. Його зацікавлення молоддю, влаштування національних імпрез, доповіді, рідні школи, катехизація — це щоденні турботи о. місіонера. Видно, що Всевишній так зарядив, що має він змогу жити разом із своїми родичами, які невпинно йому допомагають. Вони всі, ціла родина — це місіонері півночі. Господь благословив, що навіть з тяжких обставин в Україні вдалося йому спровадити до Канади двох своїх сестер з членами родини.

Хто знає канадійську північ, холодну з морозами і снігами, той не конечно нею захоплюється, хоч вона також має свої гарні прикмети. Клімат сухий з чудовою і часто навіть довгою осінню. Однак ніяк не можна порівнювати півночі до інших тепліших частин Канади. Батько о. Лева, що відбув, як кажуть, свою „порцію" на Сибірі, часто жартує: „видите, з одного Сибіру я приїхав до другого, а мій син навіть ніколи і не нарікає"... І, дійсно, ви ніколи не вчуєте від о. Лева, щоб він бодай словом нарікав. — Коли така Божа воля і цього від мене вимагає мій Єпископ, що йде на добро нашої Церкви і народу, я все готовий зробити, — каже о. Чайка.

За цю працю о. Лев Чайка втішається любов'ю своїх і чужих. Для прикладу хочу навести уривок з промови латинського французького Єпископа Кир Гастона Гайнса, виголошеної на 50-річному ювілеї Св. Тайни Подружжя родичів о. Лева — п-ва Григорія Чайки у Валдорі. Єпископ сказав:

„Переїжджаючи через північно-західній Квебек та відвідуючи латинські парохії, в яких існують також українські парохії й місійні станиці, я хотів би згадати окремішню душпастирську працю священика-місіонера, сина наших ювілятів, Всеч. о. Лева Чайку, пароха місійних станиць Валдор, Руан-Норанда, Кіркленд Лейк, Вірджінія Тавн, Малартик, Енгельгард, Перон та інші. Не знаю, чи сьогодні в другій половині 20-го століття є в Торонтонській Епархії священик, який, підчиняючись розпорядженням нашої Церкви і в послусі свому Владиці згодився б добровільно, ба навіть охоче піти на майже дводекадну місійну працю в найдальші та найбільші закутини нашої Торонтонської Епархії, жертвуючи тут найбільші свої зусилля найкращого свого молодого віку. Направду до цього потрібно великої Божої сили, не малої віри та детермінації людини, яка хотіла б посвятитися для Церкви і народу в цих мізерних культурних, соціяльних і кліматичних обставинах. Дивлячись на працю духовенства по інших парохіях та порівнюючи їх зі сказаним, мені приходить на думку, що це немов примусове заслання молодого українського священика в ці сторони, який „карається" тут до часу його його „помилування". Коли це 18-річне „заслання" є добровільним з любови до Церкви, народу й допомоги Владиці, тоді воно називається геройством та жертвою високого ступеня. Бо не знаю, чи є в нашій Єпархії священик, який хотів би відправити три чи чотири Службі Божі кожної неділі у різних місцевостях у віддалі 250-300 миль. Який інший священик зміг би в тяжких майнерських околицях з окремішньою гранітною ментальністю здвигнути дві гарні церкви, дві обширні парохіяльні залі, дві священичі резиденції, придбати 20-акрову відпочинкову площу для молоді та здвигнути на ній відповідні будівлі, і найважливіше — все те виплатити! Який інший священик жертвував би стільки праці й труду для виховання молоді, дітвори, парохіян? Хто схотів би безкорисно зорганізувати і провадити щонеділі українські радіопрограми з 4-ох північних радіовисилень, з яких гордо лунає українське слово і чудова пісня? Не вірю також, що в нашій Епархії є священик, який побіч цих численних тяжких і відповідальних завдань схотів би посвятитись і дальшим студіям на університеті, студіюючи філософію і славістику? — Цим священиком є Всеч. о. Лев Чайка, син наших Дорогих Ювілятів! Ми віримо, що вже скоро почуєте найкращі слова признання й подяки від Церковних Властей, які вповні оцінюють його віддану працю священика-місіонера, священика-патріота."

Стільки сказав нам про нашого неструдженого місіонера Єпископ, на якого території живе, працює і діє о. Лев. Що можемо сказати ми, українці? Можемо бути тільки гордими та дякувати Господеві, що в нелегких обставинах дає нам священиків, які хочуть і можуть служити Богові й народові. Доцінюючи велику працю о. Лева, ми зі щирого серця бажаємо йому Божого благословення, багато здоров'я і сил для продовження слави Бога та на добро українського народу. Віримо, що і добровільне „заслання" на півночі закінчиться з належним признанням.

ДІЯПОЗИТИВИ З КАРТИН БОРИСА КРЮКОВА

Буенос Айрес. — В залі Українського Клюбу вдова по митцеві Борисові Крюкову, малярка п-і Ольга Гурська - Крюків, давала пояснення до багатьох прозірок, знятих з картин покійного мистця. При тому вона повідомила, що посмертна виставка образів сл. п. Б. Крюкова в ЗСА й Канаді відбулась дуже успішно й дала змогу видати велику монографію про нього. Книжка з багатьма ілюстраціями має вийти в Арґентині в кінці цього року, у видавництві „Атенео", яке випозичає багато кліш із праць Б. Крюкова та „у великій мірі займеться продажею монографії". Сл. п. Борис Крюков, писав „Наш Клич" ч. 12/1970, виготовляв для того видавництва ілюстрації до серії „Бібліотека клясиків світової літератури".

З ЛИСТА УКРАЇНЦЯ З В'ЄТНАМУ

Чикаго. — П-во Іван і Параня Дудичі мають трьох синів-вояків: Володимир уже був у В'єтнамі і щасливо повернувся, Богдан перебуває в складі американської армії на Алясці, а Петро Дудич змагається тепер на полях Південного В'єтнаму. У „Віснику" укр. католицької парафії св. Володимира й Ольги, з 7-го червня, надруковано замітку про трьох молодих вояків з однієї родини. Подаємо листа з В'єтнаму від Петра Дудича: „Дорогі і Шановні Пані з Сестрицтва Покрова Пресвятої Богородиці.

Я дякую Вам із щирого серця за те, що Ви не забули за мене. Я так далеко, в чужій країні, віддалений від рідної хати, від Родини, від своєї дівчини і від української громади. Тут 100 ступнів горячі, де гармати гудуть і де вояки воюють, дають своє життя в боротьбі проти комунізму. За правду і за самостійність тої В'єтнамської країни, так як мої батьки колись і тепер наші люди в Україні.

Я ще раз дякую Вам і прошу, щоб Ви молились за мене і за всіх тут у В'єтнамі і не забули за нас".

ВІДНОВИЛИ ПОКАЗ ОПЕРИ „ЗОЛОТИЙ ОБРУЧ"

Написана в кінці 1920-х років до лібретта Якова Мамонтова, за повістю Івана Франка „Захар Беркут", опера Бориса Лятошинського довгий час лежала „в архіві". „Культура і Життя" з 14 червня писала, що „вперше оперу показано на Україні в 1929 р., але далі трапилось так, що опера зійшла зі сцени" ... На поновленій виставі „Золотого Обруча" була дружина покійного композитора. Дириґент-постановник Ю. Луців сказав, що „хоч Б. Лятошинський створив оперу понад 40 років тому, та музична її мова така своєрідна, свіжа, ніби композитор писав її сьогодні".

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ВАСИЛЬ СЛОМОШИНСЬКИЙ, член УНС Відділ 327 Т-ва Запор. Січ в Гемпстеді, помер 24 травня 1970 р. на 75 р. ж. Нар. в Білках Великих, Тернопіль, став членом УНС в 1922 р. Полишив у смутку дочку Анну, сина Михайла, внуків: Рональда, Михайла, Василя, Тому, правнучку Стефанію. Похорон відбувся 28 травня 1970 р. на цвинтарі Plain Lawn, Hicksville, N.Y.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ГРИГОРІЙ ВОЛЯНСЬКИЙ, член і предсідник 342-го Відд. УНС Т-ва Запор. Січ в Картерет, Н. Дж., помер 24 травня 1970 р. на 77 р. ж. Полишив у смутку 2 дочки: Софію і Марію, 3 синів: Василя, Мирона і Григорія мол., 9 внуків і 3 правнуки. Похорон відбувся 27 травня 1970 р. на цвинтарі Кловерліф в Вудбрідж, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

о. П. Мелех, секр.